

VICENS MARTÍN DREAM BIG BAND & GEMMA ABRÍE

Els fruits saborosos

(Temps Record, 2013)

Vicens Martín, direcció, composició, arranjaments i guitarres
Gemma Abrié, veu i cors
Dream Big Band

Les obres musicals que reinterpreten els clàssics literaris amb gust i convenciment, deixant de banda conjuntures i tinglados institucionals, solen proporcionar un plus d'autenticitat i frescor que l'oient agraeix. Això és el que ens passa escoltant la lectura que ha fet **Vicens Martín** d'un dels grans poemaris del príncep noucentista Josep Carner: *Els fruits saborosos*. Es tracta d'un conjunt de textos, amb les fruites com a *leitmotiv*, que permet múltiples lectures: de la més naïf (delectant-se en la sensualitat que s'hi evoca) a la més simbòlica (que veu a cada poema un pas diferent en el cicle de la vida, des de la infància fins a la mort). Doncs bé, **Martín** ha tingut en compte tots aquests nivells de lectura i aborda els poemes amb una gran diversitat de tons, adequant l'ambient de cada composició a l'aire de cada text i traient punta a la mal·leabilitat d'una big band que aplega puntals del país jazzístic: **Gabriel Amargant**, **Marcel·lí Bayer**, **David Pastor**... El pilar central del projecte és la veu lluminosa de **Gemma Abrié**, igualment mal·leable i expressiva, que canta els versos amb la mateixa dicció clara i sentit vital amb què el civilitzat i ordenat Carner els devia anar depurant el segle passat, així com el recitat de **Mariona Blanch** en set de les quinze peces. El treball, que va guanyar el Premi Enderrock 2014 a la millor nova proposta i millor directe per votació popular en la categoria de jazz, inclou a més un llibret acurat amb l'obra completa de Josep Carner, i els 18 poemes, editats per Jaume Coll, que signa a més un text on repassa la relació del poeta amb els compositors –preferentment en el camp del *lied*– en què assegura que **Martín**, des d'una estètica diferent, “ha sabut triar un lletrista d'excepció”. Encara en un altre text, el mestre dels arranjaments **Joan Albert Amargós** expressa el desig “que la big band esdevingui una formació habitual en el nostre país i que els compositors la utilitzin com una formació apta per a qualsevol tipus de música”. Tant de bo. *Jordi Martí Fabra*

MARCELO MERCADANTE

Justamente

(Karonte, 2013)

Marcelo Mercadante, bandoneó
Gustavo Lull, piano
Olvido Lanza, violí
Javier Feierstein, guitarra elèctrica
Emiliano Roca, contrabaix

El bandoneonista argentí establert a Barcelona **Marcelo Mercadante** és, des de ja fa temps, punta de llança de l'escena tanguera. I no només això. Ha connectat el seu instrument amb els camps més diversos, dels més previsibles (el jazz i l'orquestra simfònica) als més insospitats (el flamenc). Amb aquest treball reprèn un dels seus projectes més ambiciosos, el seu quintet, i incorpora elements nous. Així, per exemple, obre en les seves composicions espais per a la improvisació –impressionant la guitarra elèctrica i cristal·lina de **Javier Feierstein** a “Para Luca”– i explora ambients cambrístics en què el refinat pianista **Gustavo Lull** pren moltíssim protagonisme. En total, són vuit composicions on **Mercadante** segueix el camí iniciat pel revolucionari **Ástor Piazzolla**: el tango és només un punt de partida, una base sòlida sobre la qual s'articula un discurs absolutament personal. Els dibuixos de Jorge González arrodoneixen una obra d'alta volada artística i humana: l'única peça cantada, “Justamente”, és l'última interpretació que va fer, poc abans de morir, la vocalista **Elba Picó**, ànima de la Barcelona tanguera i companya en mil i un escenaris del mateix **Marcelo Mercadante**. *J.M.*

FERRAN SAVALL

Impro

(Alia Vox, 2014)

Ferran Savall, veu, guitarra i tiorba

El valor intangible de la música fa que de vegades sigui molt difícil parlar-ne o descriure-la amb paraules. Aquest n'és un exemple. Com ja va fer amb el seu primer disc, *Mireu el nostre mar* (Alia Vox, 2008), **Ferran Savall** presenta en aquest nou treball un seguit d'instantànies que no encaixen fàcilment en cap categoria convencional. I si en aquell disc s'acostava despullat al repertori tradicional, aquí es mostra més despullat encara. *Impro* són pures improvisacions vocals (excepte l'estàndard final, “Somewhere Over the Rainbow”). Amb l'acompanyament rítmic de la guitarra, i també de la tiorba –un gran llaut barroc bandejat en el seu dia per la guitarra–, *Impro* tan aviat pot recordar **Tracy Chapman** amb una ancestral i primigènia cançó de bressol. El mateix **Ferran Savall** defineix aquest peculiar treball com “un joc ple de possibilitats on s'intenten deixar de banda els paràmetres de la raó, la inhibició i l'autocensura per donar pas a l'impuls i a la intuïció, a l'entorn i a l'emoció”. Efectivament, intuïció i emoció són les dues pulsions constants que fan avançar aquest àlbum, gravat a Cardona sense pressa aparent (les presses van del 2003 al 2011) i amb la participació en una peça de la viola de gamba de l'il·lustre pare, **Jordi Savall**, i en algunes més del no menys il·lustre percussionista **Pedro Estevan**. *J.M.*